

Sted og ikke flyde Lidsbegrænsningerne ud til § 45. Saaledes som Udvalgets Endringsforslag foreligger, maa Ordet „udrede“ i 5te Linie forenedes paa en dobbelt Betydning, thi en Del af de omspurgte Omkostninger skal Opholdskommunen betale, altsaa uden Refusion fra den Kommune, der er Vedkommendes Forsørgelseskommune, og en Del af dem skal Opholdskommunen kun foreløbig afholde imod Refusion; begge Dele ere forenede i det samme Udtryk. Det turde ogsaa stride imod Terminologien i selve Lovforslaget at bruge Ordet udrede om den foreløbige Afholdelse. Det forekommer mig ulige naturligere at beholde den samlede Regel her end først at give en Regel i § 25 om, at disse Omkostninger skulle udredes af Opholdskommunen og saa først længere henne i Lovforslaget at indføre en Bestemmelse, der viser, at de ikke alle skulle udredes, men kun nogle af dem kun foreløbig afholdes. — Om Udvalgets Endringsforslag under Nr. 31 skal jeg blot tillade mig den korte Bemærkning, at, da jeg under Behandlingen af et andet Rigsdagen forelagt Lovforslag har foresøgt den Mening, at det Fællesskab, som for Liden bestaar mellem Kjøbstæderne med Hensyn til visse Udgifter, de saakaldte Repartitionsudgifter, samer tilstrækkelig Begrundelse, og at det ikke bør anbefales at stifte et nyt Fællesskab, nemlig mellem Kjøbstad og Amt, har det været mig velkomment, at omtrent hele Udvalget er kommet til det samme Resultat — et Resultat, som jeg derfor tillader mig paa det Bedste at anbefale.

Udsig. Det lille Endringsforslag, som jeg har stillet til § 27, er allerede omtalt af den ærede Ordfører. Jeg stillede det, fordi jeg troede, at det var en Feiltagelse af Udvalget, naar det var kommet til at udtrykke sig saaledes, som det har udtrykt sig i dets § 27, hvor det nemlig hedder, at de Personer, som i Aaret 1872 nøde fast Fattigunderstøttelse, skulde beholde den, saalænge de leve. Jeg antog nemlig, at Meningen maatte være den, som jeg har udtrykt, at de skulde beholde Forsørgelsesstedet saalænge, til de efter de Regler, der nu maatte blive givne, erhverve sig Forsørgelsesret i en anden Kommune. Det forekommer mig, at det, at have nydt fast Fattigunderstøttelse netop i Aaret 1872, ikke kunde stille disse Personer paa en ganske særlig Maade, saaledes, at de hverken skulde blive at behandle efter den gamle Fattiglov eller efter den nye, men at de, naar de først i dette mærkelige Aar havde nydt Fattigunderstøttelse, skulde, saalænge de levede, forblive forsørgelsesberettigede der, hvor de opholdt sig, og derfor var det, jeg stillede dette Forslag. I Øvrigt maa jeg bemærke, hvad der for Resten kan rettes ved en senere Behandling, at jeg maaske, da jeg stillede det, havde haft Anledning til at gaa videre endnu; maaske burde jeg have foreslaaet, at den Forskiel, der i denne Pa-

ragraf gjøres af Udvalget, — hvis Forslag jeg i Øvrigt af de af Udvalgets ærede Ordfører ansættede Grunde meget foretrakker for Lovudkastets Paragraph, — mellem den saakaldte faste og midlertidige Understøttelse, som begge Dele igjen skulle være forskellige fra den i § 26 omhandlede Understøttelse i Sygdomstilfælde, skulde bortfalde. Jeg tror ikke, at denne Distinktion er af stor Interesse, og jeg tror, at det vil være vanskeligt overhovedet at gjøre den. Udvalget har derfor ogsaa villet, at det skal være Ministeren, der skal gjøre Distinktionen, at det skal være Indenrigsministeren, der skal sige, hvad der er fast, og hvad der er midlertidig Understøttelse. Men det forekommer mig, at ogsaa Indenrigsministeren vil blive sat i stor Forlegenhed i denne Henseende; hvilke Principer skal han gaa ud fra? Man kan ikke anse det alene som fast Understøttelse, der gives hver Uge eller Maaned i hele Aaret. En fast Fattigunderstøttelse maa f. Ex. ogsaa den Understøttelse være, der gives om Vinteren til Folk; der er jo Mange, der kun nyde Vinterunderstøttelse, men derimod ikke Sommerunderstøttelse. Man kommer derved, synes det mig, ind paa en Distinktion, som jeg ikke vet ser, hvorledes man skal komme ud af. — I Øvrigt er der endnu et andet Endringsforslag af det ærede Udvalg til dette Affnit, som jeg har nogle Bemærkninger at gjøre om, men med Hensyn til hvilket jeg ikke har stillet noget Endringsforslag, fordi jeg foretrakker Lovudkastets Bestemmelser, og derfor agter at stemme imod Endringsforslaget. Det er nemlig Udvalgets Endringsforslag til § 25, som behandler den i Praxis overmaade vanskelige Materie, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til Forsørgelsesret lige overfor Udlændinge. Det er jo i denne Henseende vanskeligt at indrette sig, naar man vil indrette sig liberalt, paa en saadan Maade, at man kan opnaa Reciprocitet. Smidertid skal jeg ikke gjøre nogen Indvending mod, at man stiller sig liberalt; men det forekommer mig, at Lovudkastet i den Henseende er gaaet saa vidt, som det med nogen Billighed kan forlanges. Lovudkastets Bestemmelser herom ere § 25 i Forbindelse med § 59. Af § 59 ser man Lovudkastets Mening; det bestemmes der, at Bestyrelsen for en Kommune, i hvilken en Person er forsørgelsesberettiget, er pligtig til paa dennes Begjæring til Brug i Udlandet at meddele ham Vidnesbyrd herom, saavel som om, at han og i Forbindelse med hans Hustru og Børn ville blive modtagne til Forsørgelse i Kommunen. Det bestemmes altsaa i Lovudkastet, at enhver Kommune heri Landet skal være pligtig til, naar en Dansk, der er reist bort her fra Landet, gifter sig og faar Børn i Udlandet, og da senere bliver trængende til Forsørgelse, at modtage ikke blot Manden men ogsaa hans Kone og Børn. Derimod gjør jeg ingen Indvending; men det forekommer mig, at Udvalget gaar meget vidt, naar det vil, at den danske Kon-